

dehaver af Bevillingen. Det forekommer mig at være aldeles urimeligt. Jeg forstaaer ikke den Logik, der kan føre til en saadan Bestemmelse. Naar en Mand eller Kvinde faar Bevilling til at drive Beværtning et bestemt Aaremaal, ved de, hvad de gaar ind til. I den Tid, de har Bevillingen, kan de udnytte den, men naar Tiden er udløbet, har vedkommende hverken juridisk eller moralsk Krav paa Erstatning og det offentlige ingen som helst hverken juridisk eller moralsk Pligt til at yde Erstatning. Jeg haaber, at det ved fortsatte Forhandlinger ikke skal vise sig vanskeligt at faa den Bestemmelse ændret, saa man kommer til det, der var Tanken i § 10, at Bevillingerne gives paa højst 10 Aar. Det er fuldstændig illusorisk at sætte Bevillingstiden til 10 Aar, naar Kommunen, for saa vidt Bevillingen derefter ikke fornyes, kan risikere at komme til at betale Erstatning.

De Stridspunkter, der her er kommet frem, har vi kendt før, ikke alene i Kommissionen, men ogsaa her i Rigsdagen, dem kendte man ved Behandlingen af den første Ædruelighedslov af 10. Maj 1912. Det lykkedes den Gang efter 4 Aars Forhandling paa Rigsdagen gennem et Fællesudvalg at overvinde alle Vanskeligheder. Jeg haaber ogsaa, det skal lykkes her. Jeg føler mig ret forvisset om, at det gennem den fortsatte Forhandling, som selvfølgelig ikke vil tilendebringes i denne Rigsdagssamling, skal kunne lykkes os at naa over alle disse Vanskeligheder. Naar jeg læser den højtærede Indenrigsministers Udtalelser i Landstinget, bestyrkes jeg i denne Tro. Ved dette Lovforslags anden Behandling i Landstinget har den højtærede Indenrigsminister udtalt, at en Ædruelighedslovgivning maa kunne virke yderligere fremmende af Ædrueligheden i Befolkningen. Det er det, vi tilsigter. Endvidere har Indenrigsministeren udtalt ved denne Lejlighed, at Befolkningens Indflydelse paa alle disse Spørgsmaals Afgørelse ikke maa forringes, men øges. Og saa det er for mig et Hovedpunkt i hele denne Sag. Ministeren sagde endvidere, at Adgangen for Kommunens Beboere til ved Kommuneafstemning at udtale sig om det foreliggende Ædruelighedsspørgsmaal maa opretholdes, og han udtalte sig endelig bestemt mod de livsvarige Bevillinger. I Henhold til de Erfaringer, vi har om den højtærede Indenrigsministers Virksomhed her paa Rigsdagen og ikke mindst hans Evne til at forlige modstridende Anskuelser, og i Betragtning af de Hoved-

principper, Ministeren her har udtalt, forekommer der mig at være velbegrunderet Haab om, at det med Ministerens Samvirken under de kommende Forhandlinger skal kunne lykkes at gennemføre en Lov, som vil virke fremmende for det Formaal, som Ministeren har udtalt sig om ved anden Behandling i Landstinget, nemlig Folkets Ædruelighed. Hvis det kan naas, hilser jeg de kommende Forhandlinger med Glæde.

A. C. Meyer: Det vilde egentlig have glædet mig, om jeg ved denne Lejlighed kunde have holdt et langt Afholdsforedrag for de ærede Medlemmer og derved bidraget noget til deres Adspredelse. Men da Interessen i Tinget for Tiden er meget spredt, vil jeg opgive dette hæderlige Formaal og nøjes med at knytte nogle Betragtninger til Sagen, saaledes som den foreligger for os fra Landstinget, og saaledes som der i det hele taget er Anledning til at udtale sig, naar der staar en overordentlig vigtig Sag og, som det forekommer mig i dette Tilfælde, et socialt Spørgsmaal paa Dagsordenen. Maa jeg imidlertid straks gøre opmærksom paa den Ejendommelighed, at hver af de fire store Partier har valgt en Afholdsmand til Ordfører i denne Sag, kun Erhvervspartiet har ikke nogen Afholdsmand indenfor sine Rækker, ellers vilde det rimeligvis ogsaa have valgt en saadan til Ordfører; men paa den anden Side maa jeg rigtignok tilstaa, at naar man har sat Afholdsmænd paa denne Post som Ordførere, er disse ulykkeligt og højst beklageligt stillet, idet vi ved paa Forhaand, at Meningerne indenfor de respektive Partigrupper i høj Grad er delt, saaledes at vi, naar vi taler fra den Side, hvor man holder paa Drikkefrihed, faar Prygl af dem, som kræver Afholdenheden gennemført i sin fulde Konsekvens, og omvendt. Naar Socialdemokratiet har valgt mig til denne Uriaspost, er det formodentlig kun, fordi jeg kan slaa igen, hvis nogen skulde blive for nærgaaende.

Maa jeg straks her gøre opmærksom paa, at Spørgsmaalet i sig selv er gammelt og vel sagtens ogsaa bundet i de Forhold, under hvilke hele vort folkelige Liv har udviklet sig under den frie Forfatning. Jeg vil gerne straks knytte nogle Bemærkninger til de Udtalelser, den ærede Ordfører for Venstre (Laurs Kvist) fremkom med i Gaar, og hvori han hævdede, at efter den frie Nærings Indførelse kommer Drukkenskaben i høj Grad til Syne, og at